

Til en hedersmann

Trond M.E. Dancke

1915-2001

Der bodde en staselig gråsprenget en
på den nordligste nøgne ø; -
han gjorde visst intet menneske men
verken på land eller sjø,
dog stundom gnistret hans øyne blå
Finnmark som stod i brann –
da satset han alt på jobben å få;
som gjenreisningssjef i et fylke som lå
nord i vårt langstrakte land.

Siden jeg så ham så mang en gang
jeg var jo den eldste sønn, -
en mann så flott, han lo og han sang
og fikk sin Daisy som lønn,
han bygget vårt Norge, bokstavelig talt
fra nedbrente hus og sted
for skjebnen det ville, han satset så alt;
fikk også historien i bokform fortalt
om fylket som brentes ned.

Nu skal jeg fortelle hva jeg har hørt
om pappa fra først til sist,
og skulle det stundom falle litt tørt,
så er det dog sant og visst.
Han elsket naturen med skog og vann
og landet han bygget der nord, -
han ga av seg selv, alt hva det går an;
ble kjent som en skikkelig hedersmann
i fremferd, i gjerning og ord.

Så flyttet han syd til Oppegård
kommunen skal nå bygges opp,
og stadig han nye ut-fordringer får
aldri han sier stopp.
Selv fylket har bruk for den brodne kar
som fylkes-regulerings-arkitekt, -
og nok en gang på seg sitt ansvar han tar;
aldri har mannen her ”nei” som sitt svar
og aldri han svarer litt frekt.

Han tegnet sitt helt spesielle hus
det står der i Frøyas vei,
her levde vi alle i sus og dus
foreldre, tre søsken og jeg.
Så dyktig og flink, han var snill og så god
så ærlig og kunnskaps-rik, -
og praktisk, fornuftig, pålit'lig med ro;
lekende barbert på gresset han tro
med tærene fritt i sprik.

Brått hørte han kallet fra Vardø by
en-gang i sytti seks,
pappa var ønsket, han hadde sitt ry
blir det bro eller tunnelkompleks?
Han tok permisjon og reiste der nord
til landet han elsket som mest, -
og selv om han fram og tilbake litt for;
bodde han helst nær Varangerfjord
et sted hvor han trivdes som best.

Et år var han borte og savnet var stort,
men endelig kom han hjem,
den lengste tunnel i Europa var gjort
under vannet, han fikset den!
Nå bar det av sted til hjemlige fjell
til Grønneli-åsens topp
her lærte vi alt om historiens vell;
av gravrøyser, vikinger, kriger med smell
og Karl den tolvtes tropp.

Han var en fantastisk familiens mann
og utgav sitt Kolbotn brev,
det sendte han ut over land og vann
til slekten og venner han skrev.
et levende leksikon, husket på alt
en planlegger-sjel av rang,
som viste sin omsorg monumentalt;
til dyr og til mennesker, intet var galt
for mannen med disse talang.

Edruelig, sterk, så frisk og sunn
så leken og kjærlig far,
hvordan kan jeg takke fra egen munn
alt som jeg rundt meg har?
Han kjempet mot aldring med nebb og klør
han visste at livet svant,
og merket at nå blir det litt av et kjørl;
skjønte at nettopp av dette man dør
men frykten han overvant.

Vi minnes i vemod den siste tid
på Høyås aldershjem,
hvor ansatte, pleiere viste sin flid
vi glemmer nok aldri dem...
den omsorg og støtte de foret oss med
og måten de snakket til meg,
forteller at mennesket fortsatt er klok;
om slike vil pappa nok skrive en bok
- pappa jeg savner deg.